

Posudek bakalářské práce

Lucie Polednová: Neúspěšné návrhy na registraci církví a náboženských společností v letech 2002–2016

K obhajobě předkládaná bakalářská práce čítá celkem 58 stran. Člení se do šesti kapitol, je opatřena úvodem, závěrem a bibliografií, která čítá 13 položek sekundární literatury, označení 33 administrativních aktů, 13 právních předpisů, dvou nálezů Ústavního soudu České republiky a čtyř internetových zdrojů. Vzhledem k rozsahu a účelu práce je pramenná složka dostačující. Sama autorka uvádí jako hlavní pramen své rešerše studium podkladů, které jí poskytl odbor církví při Ministerstvu kultury České republiky. To je adekvátní, protože tematika, kterou se autorka zabývá, je živá, v soustavném pohybu. Sleduje tak průběhy administrativních řízení, všímá si především skutečností, které vedly k neuznání registrace toho kterého subjektu. Autorka zjevně nemá právní erudici, proto v úvodu zaměňuje platnost a účinnost právní normy, neboť 7. 1. 2002 vstoupil zákon č. 3/2002 Sb. nikoli v platnost, nýbrž v účinnost.

V prvé krátké kapitole autorka uvádí metodu výzkumu, což mohlo být uvedeno v samotném úvodu. Druhá kapitola rozebírá širší problematiku náboženské svobody v České republice, zejména její ústavní základy. Třetí kapitola se podrobněji zabývá zákonem o církvích. Oprávněné kritice podrobuje § 5 o kvalitativních podmínkách vzniku a působení církví a náboženských společností.

K jádru výpovědi své práce se autorka blíží v kapitole čtvrté o registraci církví a náboženských společností podle zákona č. 3/2002 Sb. Sleduje, do jaké míry jsou v procesu registrace přítomny pojistky proti registraci nebezpečného hnutí nebo destruktivního kultu. Zásadní je kapitola pátá, kde autorka uvádí neúspěšné návrhy na registraci. V jednom z uváděných případů došlo nakonec k registraci totožného subjektu, avšak pod jiným názvem: Arménská apoštolská pravoslavná církev, neúspěšná roku 2006, byla nakonec uznána a registrována roku 2013 pod názvem Církev Svatého Řehoře Osvětitel. Tři prvá neúspěšná řízení uvádí autorka pod jednou subkapitolou s odkazem na publikovaný referát doc. Vojtíška z roku 2007. Registrační řízení církve Nový život bylo nakonec úspěšné, avšak autorka zvolila formální hledisko a započítala první pokus této církve jako samostatný a tudíž neúspěšný. Oproti tomu Církev husitská se pokusila o registraci dvakrát a v obou případech neúspěšně. Zjevně recesistickým pokusům Pivní církve nebo Konopné církve autorka nevěnuje přílišnou pozornost, zato nejkomplikovanější a pozorně rozebíraná je kauza Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve, tzv. dohnalovců.

Autorka si jistě musela povšimnout, že někdy se chtějí registrovat subjekty, které se vydělují z již etablovaných církví nebo se s nimi konfrontují. Pro diskusi při obhajobě práce by mohla zaujmout stanovisko, zda etablované církve tím, že někdy vstupují do registračních řízení jako vedlejší účastníci a hájí status quo, vlastně nebrání náboženské a vyznavačské svobodě. Aktuální je kauza Kněžského bratrstva sv. Pia X., které sice bylo registrováno, ale rozklad proti rozhodnutí podala Římskokatolická církev. Podobně se například v řízení o registraci vyjádřila Pravoslavná církev v Českých zemích o České pravoslavné církvi.

V předložené práci se nacházejí některé stylistické a odborné právní nedostatky, avšak kladně je třeba hodnotit přínos autorčiny osobně provedené rešerše. Práci proto **doporučuji k úspěšné obhajobě.**

doc. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D., Th.D., J.C.D.